

Scénář – Jaroslav Hocký

Jaroslav Hocký se narodil roku 1946 v Rumburku v dnešní Bezručově, dříve Rybniční ulici. Vyrůstal jako jedináček. Děda z tatínkovy strany pocházel z Domoušic u Loun. *Tatínka otec se vyučil v Rakovníku ševcem a jak to bývalo na konci 19. století, ti tovaryši se vypravili na zkušenou, na vandr, jak se říkalo. Takhle postupovali z Rakovník až sem do Sudet.* V Rumburku se seznámil s babičkou.

Maminčin tatínek pocházel z Jesenné u Železného Brodu a poté pracoval jako slévač ve Varnsdorfu, babička pocházela z Žitovic u Mladé Boleslavi. Společně bydleli ve Varnsdorfu, kde se narodila také Jaroslavova maminka. Maminka i tatínek vyrůstali v Rumburku, tatínek se vyučil poštovním doručovatelem a maminka švadlenou. V roce 1935 uzavřeli sňatek.

Po podepsání Mnichovské dohody v roce 1938 se přestěhovali z Rumburku zpátky do Domoušic. Během 2. světové války se však situace změnila. *Jenže přišel rok 1943 a můj táta musel nastoupit - byl totálně nasazen - do Německa na práci. A protože mluvil dobře německy, tak ho dali na poštu do Drážďan, jako poštovního úředníka. Poté přišel v roce 1945 ten známý nálet na Drážďany, kdy spojenci bombardovali Drážďany. Otec měl štěstí že to tam, se svým kamarádem, přežili v krytu. Doma samozřejmě když se doslechli, že byly Drážďany bombardovány a zničeny, tak nikdo nepředpokládal, že to ještě přežil.* Na jaře 1945 se vrátil do Domoušic, odkud už rodina putovala zpátky do Rumburku, kde se rok na to narodil Jaroslav. Prožil zde hezké dětství, plné zážitků a kamarádů. Do 5. třídy chodil na školu na Jiříkovské ulici (dnešní Pastelka) a poté společně s budoucí manželkou navštěvovali základní školu v Tyršově ulici. Střední školu průmyslovou vystudoval Jaroslav ve Varnsdorfu. Ihned po maturitě v roce 1964 nastoupil k výkonu povinné vojenské služby do Berouna. *Asi za týden tam přijel praporčík, který mi přivezl výstroj a díval se do papírů a říká: Ty seš Hocký? Můj táta byl za války v Drážďanech totálně nasazenej a měl tam kamaráda Hockýho. A já jsem říkal, no tak to byl asi můj táta, protože tam byl taky. A on potom přinesl fotografii, kde byli spolu vyfotografováni.* Pan Miroslav Herink se stal jeho celoživotním přítelem.

Během vojny začal Jaroslav sportovat. Jeho vášní se stal běh, lyže, trempink a turistika. Po příchodu z vojny pracoval jako technický kontrolor v podniku Desta

Rumburk. Rok 1968 byl pro Jaroslava zlomový, za ženu si vzal svoji přítelkyni Helenu. Život v republice se však na dalších 20 let zásadně změnil. *Pak přišel 21. srpen 1968 a dá se říct, byl všemu konec. Moje budoucí manželka přišla z venku a říká, já nevím, co se to děje, tam po Jiříkovský jezděj tanky. Ještě jsem rychle pustil rádio a tam už Praha hlásila, že je Československo obsazeno vojsky Varšavské smlouvy a bylo to jasné.* 17. listopad 1989 vítal v Rumburku mezi prvními. *Pustil jsem doma rádio a první co jsem slyšel bylo, v Praze je demonstrace odhadem 200 tisíc lidí a já jsem říkal, tak dokud jich tam bylo 500 a tisícovka, tak říkali, že jsou to ty deklasovaný živly a kriminální živly, a já nevím jak je vždycky pojmenovávali. Ale jak říkám, dvěstě tisíc kriminálníků tam určitě není a to už vezme úplně jinej směr od ted'ka a taky že jo.*

V současné době si velmi aktivně užívá důchodu, sportuje, věnuje se své vnučce Ester. A jaké je jeho životní poselství. *Já jsem byl vždycky rád, že jsem vlastně svůj život prožil bez války a vždycky jsem říkal, že my patříme k té šťastný generaci. A byť se okolo odehrávalo ledacos, ale my jsme to tady přežili v míru, nějak šťastně, tak jsem si myslel, že se toho dočkám až do smrti, že už nikdy nic takovýho nebude. A nevím proč by se měli lidi kvůli nějaký ideologii vraždit. Takže já neříkám, že jsem pacifista, ale vždycky tvrdím, že kdyby na to každý nahlížel jako já, tak by určitě války nebyly.*